

Ηγουμένη Ταϊσία: Η νουθεσία του διά Χριστόν σαλού στο όνειρό της

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Η μοναχική ζωή δεν είναι «δίκαιη»

*Η θλίψις υπομονήν κατεργάζεται, η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα
Ρωμ. 5:3-4*

Γράφει η [Ηγουμένη Ταϊσία](#):

Έτσι περνούσε ο καιρός. Κατοικούσα ήδη αρκετά χρόνια στο ανεκτίμητο μικρό μου κελλί. Τον πρώτο χρόνο της διαμονής μου στο κελλί πήρα την ρασοευχή, δηλαδή εκάρην μοναχή. Αυτή όμως δεν ήταν η κανονική κουρά. Ονομαζόταν «μικρή»

κουρά (μικρό σχήμα).

Εκείνη την εποχή δεν απαγορευόταν ακόμη ν' αλλάζουν όνομα στην ρασοευχή κι έτσι μου έδωσαν το όνομα Αρκαδία. Πριν από λίγο καιρό είχε πεθάνει η κηροποιός μας, η Αρκαδία και ήθελαν να διαιωνισθή το όνομα στο μοναστήρι.

Αφού πήρα το μικρό σχήμα προσπαθούσα, όπως είναι φυσικό, να φαίνωμαι αντάξια του μοναχικού μου ενδύματος και του «καλυμμαυχίου» που μου φόρεσαν στο κεφάλι, δεν τολμούσα όμως ν' αναλάβω δύσκολους ασκητικούς αγώνες δίχως να έχω ευλογία.

Ο Πατήρ Λαυρέντιος με είχε συμβουλευσει κι αυτός να μην επιδιώκω μόνη μου τέτοιους αγώνες, γι' αυτό και συνέχισα την ζωή μου, όπως την περιέγραψα προηγουμένως, συνηθίζοντας τον εαυτό μου στην νοερά προσευχή και στην αυτοσυγκέντρωση. Ο εύσπλαχνος Κύριος, που δεν μ' άφησε ποτέ δίχως να με καθοδηγή στις πιο κρίσιμες φάσεις της ζωής μου, μου έδειξε πάλι κι εδώ την πρόνοιά του κατά τον ακόλουθο τρόπο.

Ονειρεύτηκα ότι περπατούσα σ' έναν δρόμο μαζί με μερικές άλλες αδελφές. Ήμαστε σ' ένα ανοιχτό μέρος και περνούσαμε από κάτι χωράφια βαδίζοντας δυο-δυο και ντυμένες κανονικά με όλα τα μοναχικά μας ενδύματα.

Ξαφνικά, είδα δυο άνδρες να διασχίζουν τα χωράφια και να έρχονται προς εμάς από το πλάι. Ο ένας απ' αυτούς έμοιαζε με καλόγερο. Φορούσε μανδύα και είχε στο κεφάλι του ένα καλυμμαύχι, ενώ το επανωκαλύμμαυχο του κάλυπτε το πρόσωπο. Κρατούσε στα χέρια του έναν σταυρό σαν να είχε μόλις δώσει τους όρκους του.

Ο άλλος, που βάδιζε δίπλα στον μοναχό, έμοιαζε με ζητιάνο. Φορούσε ένα καταξεσχισμένο πουκάμισο και ήταν αναμαλλιασμένος. Ήταν σαν ένας «διά Χριστόν σαλός», πηδούσε εδώ κι εκεί και ταυτόχρονα έτρωγε ένα κομμάτι άσπρο ψωμί, που κρατούσε στο χέρι. Ήλθε κοντά μας και φαινόταν να μας κοροιδεύη μ' εκείνο το κομμάτι το ψωμί, ενώ εξακολουθούσε να χοροπηδά και να μας κοιτάζει χαμογελώντας.

Ο καλόγερος βάδιζε με τα μάτια του χαμηλωμένα και φαινόταν εντελώς απορροφημένος στις ενδόμυχες σκέψεις του. Συγκέντρωσα την προσοχή μου πάνω τους. Όταν κοίταξα γύρω μου, είδα ότι όλες οι συντρόφισσές μου είχαν εξαφανισθή. Εγώ στεκόμουν μόνη στο μέσο του δρόμου. Εν τω μεταξύ οι δυο άνδρες ήλθαν κοντά μου και άρχισαν να βαδίζουν δίπλα μου.

Ο «διά Χριστόν σαλός» με κοίταζε έντονα, στην αρχή δίχως να μιλά, μετά όμως είπε:

«Τι σκέφτεσαι; Σήκωνε τον σταυρό σου σαν τον Αδελφό Ιωάννη. Κοίταξέ με εμένα πώς πηδώ ξέγνοιαστος και χαρούμενος, τρώγονας το ψωμί μου. Πήδα κι εσύ! Συνέχισε το δρόμο σου πηδώντας! Σε κοροϊδεύει ο κόσμος; Συνέχισε να πηδάς σαν τον Συμεών, τον διά Χριστόν σαλό. Πήδα. Να, η εκκλησία είναι πολύ κοντά μας!» και μ' αυτά τα λόγια πέρασε πράγματι πηδώντας τις πόρτες μιας εκκλησίας, που είχαμε απρόοπτα πλησιάσει. Ο Ιωάννης τον ακολούθησε σιωπηλός.

Ξύπνησα και να πως ερμήνευσα αυτό το όνειρο. Δεν είναι ανάγκη να επιζητά κανείς την σωτηρία με πολυσύνθετους και στριφνούς τρόπους. Αντίθετα πρέπει να βαδίζω με απλότητα καρδιάς τον δρόμο, που του δείχνει η Θεία Πρόνοια, δίχως να δίνω σημασία στους εμπαιγμούς και τα σχόλια των άλλων σηκώνοντας απλώς τον μοναχικό του σταυρό.

Μετά απ' αυτό δεν ήταν δυνατόν παρά να προσέξω ότι υπήρχε και στην δική μου συμπεριφορά κάποια χροιά σαλότητας διά Χριστόν. Όταν συναντούσα άλλα άτομα, καταλάβαινα ξαφνικά ότι δεν ήξερα πώς να ζήσω ανάμεσά τους ή πώς να τους φερθώ. Αυτό το πρόσεξαν και όλοι, όσοι με ήξεραν καλά.

Ο σταυρός του μίσους και του φθόνου των ανθρώπων με ακολούθησε σ' όλην την ήδη μακρά ζωή μου και μάλλον θα με ακολουθήσει και μέχρι του τάφου. Μ' άλλα λόγια φαίνεται ότι ο σταυρός αυτός είναι ο μόνιμος σύντροφός μου· όμως αυτός ο σταυρός θα υψωθεί επίσης και πάνω στο μνήμα μου όχι μόνο σαν το συνηθισμένο στόλισμα των τάφων των Χριστιανών, αλλά και σαν σύμβολο ότι αυτή, που είναι θαμμένη από κάτω, σήκωσε πραγματικά τον σταυρό της σαν κάτι δικό μου που κανείς δεν μπορεί να μου το πάρει.

Απόσπασμα από το βιβλίο, «Ηγουμένη Ταϊσία», των εκδόσεων το «Περιβόλι της Παναγίας».

(Επιμέλεια: Στέλιος Κούκος / Πηγή: pemptousia.gr)